

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/31/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200849
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3013200849.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Združenie podnikateľov Považská Bystrica, o. z., so sídlom Tatranská 295, Považská Bystrica, IČO: 42 026 491, právne zastúpeného JUDr. Máriou Bustinovou, advokátkou so sídlom Šrobárova 186/9, Trenčianske Teplice, proti žalovanému: Primátor Mesta Považská Bystrica, Centrum 2/3, Považská Bystrica, právne zastúpenému: doc. JUDr. Ľubomírom Fogašom, CSc., advokátom so sídlom Kýčerského 5, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Odd.OP/6475/2013/24720/AO2-5 zo dňa 03. októbra 2013, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/183/2013-79 zo dňa 27. marca 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/183/2013-79 zo dňa 27. marca 2014 z r u š u j e .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením krajský súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 70 € za odvolanie voči rozsudku krajského súdu zo dňa 29. januára 2014. Uviedol, že v zmysle § 6 ods. 2 a 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) v spojení s položkou 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch (ďalej len „sadzobník“) predstavuje súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku krajského súdu zo dňa 29. januára 2014 sumu 70 €.

V zákonom určenej lehote sa voči tomuto uzneseniu odvolal žalovaný a žiadal, aby súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie zmenil v súlade s § 210a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že napadnuté rozhodnutie zruší. Alternatívne sa domáhal, aby vec predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa. Krajskému súdu vyčítal, že vec v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ OSP nesprávne právne posúdil. Mal za to, že žalovaný je v

predmetnom konaní oslobodený od platenia súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o súdnych poplatkoch. Namietal, že verejný a spoločensky prospešný záujem v predmetnom konaní je v zásade daný i tým, že je potrebné chrániť pred zverejnením informácie podliehajúce daňovému tajomstvu. Uviedol, že podľa konštantnej judikatúry súdov obce sú oslobodené od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o súdnych poplatkoch len v konaniach, ktorých predmetom sú vzťahy, ktoré vznikli pri pnení tých úloh obce, ktoré sú priamym zabezpečovaním verejných potrieb alebo s ním bezprostredne súvisia. Konania, ktorých predmetom sú vzťahy ktoré vznikli pri ostatnej činnosti obce, nie sú oslobodené od poplatkov podľa uvedeného zákonného ustanovenia (R 74/2001).

Následne dal do pozornosti, že v zmysle § 4 ods. 3 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) obec pri výkone samosprávy rozhoduje vo veciach miestnych daní a miestnych poplatkov a vykonáva ich správu. Odkazujúc na cit. ustanovenie namietal, že rozhodovanie obce vo veciach miestnych daní a poplatkov je priamym zabezpečovaním verejných potrieb, preto aj rozhodovanie obce o sprístupnení vyžiadaných informácií o daňovej povinnosti konkrétneho daňového subjektu s nimi bezprostredne súvisí. Z uvedeného vyvodil, že v danom konaní ide o otázku verejného a spoločensky prospešného záujmu, kedy sú obce oslobodené od súdnych poplatkov. Krajskému súdu taktiež vyčítal, že napadnuté uznesenie zdôvodňuje iba všeobecne a neuvádza ako sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného v ním podanom odvolaní, že je oslobodený od platenia súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o súdnych poplatkoch. Zdôraznil, že ide o zákonné oslobodenie, na ktoré by súdy mali prihliadať ex offo a preto mal podľa žalovaného súd prvého stupňa k tejto otázke v napadnutom uznesení zaujať stanovisko.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) vec preskúmal podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch (§ 1 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 2 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom je:

- a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu,
- b/ účastník zmieru uzavretého v zmierovacom konaní,
- c/ obaja účastníci v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo jeden z nich podľa rozhodnutia súdu,
- d/ dlžník v konkurznom alebo vyrovnacom konaní,
- e/ dedič v konaní o dedičstve,
- f/ oprávnený a povinný v exekučnom konaní.

Podľa § 2 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o súdnych poplatkoch od poplatku sú oslobodené obce a vyššie územné celky v konaní vo veciach verejného a spoločensky prospešného záujmu.

Z obsahu spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 13S/183/2013-61 zo dňa 29. januára 2014 zrušil rozhodnutie žalovaného č. Odd.OP/6475/2013/24720/AO2-5 zo dňa 03. októbra 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvého stupňa žalovaný podal odvolanie, s ohľadom na ktorú skutočnosť mu tento v zmysle § 6 ods. 2, 3 zákona o súdnych poplatkoch v spojení s položkou 10 písm. a/ sadzobníka uložil povinnosť zaplatiť za odvolanie súdny poplatok vo výške 70 €.

Z dikcie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že obce sú oslobodené

od platenia súdnych poplatkov vo veciach verejného a spoločensky prospešného záujmu, teda v konaniach, ktorých predmetom sú vzťahy, ktoré vznikli pri plnení tých úloh obce, ktoré sú priamym zabezpečovaním verejných potrieb, alebo s ním bezprostredne súvisia.

Verejný záujem možno označiť aj ako verejný prospech, verejné potreby, ohľady, alebo všeobecné dobro.

Zákon č. 369/1990 Zb. legálnu definíciu pojmu verejný a spoločensky prospešný záujem neupravuje. Ustanovenie § 4 ods. 3 cit. zákona obsahuje demonštratívnu úpravu úloh obce. Za jej základnú úlohu je možné označiť starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov. Všetka činnosť obce musí smerovať k plneniu týchto úloh.

Poukazujúc na § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), v zmysle ktorého je aj obec osobou povinnou sprístupňovať informácie podľa tohto zákona, odvolací súd konštatuje, že činnosť obce smerujúca k naplneniu účelu zákona o slobode informácií, teda zabezpečiť žiadateľovi prístup k požadovaným informáciám, je taktiež činnosťou, ktorú obec vykonáva za účelom zabezpečenia verejných potrieb.

Odvolací súd dáva do pozornosti ústavnú zásadu, vyjadrenú v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá ustanovuje, že dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, ktorá sa premietla do ustanovenia § 1 zákona o súdnych poplatkoch. Preto s ohľadom na uvedené konštatuje, že poplatková povinnosť žalovaného, ako subjektu oslobodeného od súdnych poplatkov, nevznikla.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa nepostupoval správne a v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch, keď žalovanému vyrubil poplatok podľa § 6 ods. 2, 3 zákona o súdnych poplatkoch v spojení s položkou 10 písm. a/ sadzobníka vo výške 70 € za podané odvolanie, nakoľko obec (resp. mesto) je v konaní vo veci verejného a spoločensky prospešného záujmu od platenia súdnych poplatkov oslobodená, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie zrušil (§ 221 ods. 1 písm. i/ OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.